

2024 április 21 – Jubilate! vasárnap – énekek:

1. Kezdő – 66. zsolt – 1 és 2. versszakok. Örvendj egész föld az Istennek
2. Gyül ének – 456 – végig – Szent vagy, szent vagy, szent vagy, mindenható Isten
3. Igeh.előtt – 382 – 1-3 – Jézus Krisztus egy Mesterünk
4. Igeh.utáb – 461 – végig – Mindig velem, Uram
5. Hitvallás előtt- 8. zsolt 1 és 7. verse – Óh, felséges Úr, mi kegyes Istenünk
6. Áldás előtt: 414, 1 és 7,8 – Nagy hálát adjunk az Atya Istennek

Lecke: 1. Kor 15, 1 – 11 – Krisztus elhívása és feltámadásában való hit által lettünk hívőkké

KT! Jubilate! vasárnapján gyűltünk össze meghallgatni Isten mai üzenetét számunkra, a Húsvét utáni 3. vasárnapon. A hagyomány szerint a fehér ruhába öltözött kegyelmet találtak a feltámadás ünnepétől távolodva és arra visszatekintve újragondolták, újraélték, milyen nagyszerű és áldott dolog is az, hogy ők, mint az Úr megváltottjai és megszabadítottjai, élhetnek! Az e fölött érzett örömmel és hálásnak az ünnepe az egyházban a mai nap, hiszen ahogyan egy tóba dobott kő az általa keltett hullámokat még jóval később is a part felé indítja, úgy a Feltámadás pillanata óta az idő tava újabb és újabb hullámokat vet, amelyeknek egyike most a mi lábunk elé ért ki. Ott állunk és időben távol, de lélekben közelről szemléljük az eseményeket, amelyeket mai Igénk elénkbe hoz. Alapállapotunk a Feltámadás eseménye fölötti öröm és hála, hiszen azt az első nap óta minden Krisztust követő érzi és minden évben egy napot biztosan arra szán, hogy ezt megünnepelje.

Igénk az öröm és a hála emelkedett állapotában hidegzuhanyként hathat ránk. Mint amikor az általunk csendben szemlélt tónak a vize hirtelen nagyobb mozdul és a meztelen lábunkra loccsan – felszisszenünk. „Mert tudjuk, hogy aki feltámasztotta az Úr Jézust, az Jézussal együtt minket is feltámaszt, és maga elé állít veletek együtt.” Az megszabadított élet felett érzet öröm szembenéz a halállal, az ember saját halálával. A textus megelőző igeversekben az emberi élet törekenységéről, Isten szolgálatra elhívó hatalmáról és a bizonyágtétel ilyen módon lehetővé tett erejéről szól. A szolgálatban a halál, Krisztus halála és az apostol halála is akár, a tanítása által hitre jutottak életét erősíti. E hit forrása azonos a 116. zsoltár 10. versében megfogalmazott hitével, ugyanaz a Lélek munkálkodik a hitet elfogadó generációk során keresztül. Itt a kapcsolatot nem a vérségi kötelék és a származás teremti meg, hanem a hit forrásához való kapcsolódás, a Lélekben való közösség. Pálék bizonyágtétele az ősi bizonyágtételek hosszú sorát erősíti. Ami új, hogy Pál az Atyával egyenrangú Úrként beszél Jézusról, a Szabadítóról, akit az Atya feltámaszt és Jézus által valósul Pál, munkatársai és hallgatósa feltámadása. Bár ez az Ószövetség tanításától jelentősen eltérő tanítás, mégis, mivel ugyanaz a Lélek indítja, ami a Zsoltáros bizonyágtételét, ugyanúgy igaz és valós, mint az előző. A Pál által használt szavak arra utalnak, hogy Pál itt testi halálra és feltámadásra gondol mind Jézus, mint a maga és környezete esetében. Isten elé állásban létre jön egy mennyei közösség. A 15. vers

nehezen érthető mivolta, - - ami miatt érthetőbb az értelmező fordítás, mint a szó szerinti - arra utal, hogy milyen nehéz emberileg megfogalmazni a kegyelem működését, hatását. Egy erő – örvényt igyekszik leírni Pál, ahol a Krisztus titkába elmélyülni akaró emberért növekszik a földön Isten kegyelme, ami növekedvén egyre több embert ér el, akik megsokasodva adnak egyre bőségesebb hálát Istennek, amivel növelik Isten dicsőségét. A földön mozgásba hozott kiáradó erő, a kegyelem inspirálja a hálát, aminek a növekedése egészen Isten elé ér és az Ő dicsőségét szolgálja. Ha egyszer el merünk mélyülni a kegyelemben és hagyjuk forrón felbuzogni az e miatt érzett hálát, megérezhetjük, hogy milyen csodálatos Isten dicsőségének jelenlétében lenni. Szavakkal nehezen kifejezhető tapasztalat, Pál is komplexen tudja csak leírni.

A 16. vers első része összefoglalja: Ezért tehát nem csüggedünk. (nem azért mert nem lenne emberi okunk rá, hanem mert ezeket az összefüggéseket felismerték és a kegyelem magával ragadó örvényét s a forró, fékezhetetlenül ömlő hála erejét megtapasztalták.) Még akkor sem, amikor pedig a külső, földi körülmények egyre rosszabbak lesznek. A külső ember itt egyszerre jelenti a testi mivoltot, a konkrét külső ellenséges körülményeket, mindent, ami a világban és a világban élt életünkben tönkre mehet. Az lesz a külső ember. A belső ember az a belső világ, amit a kegyelem és a Jézus Úrban való hit teremtett meg. Amit nem tör össze a külső pusztulása, sőt, minden nap újult erővel hisz és kapcsolódik Urához, Istenéhez. Belül

A 17. vers ezt hatalmas ellentét párokkal festi elénk, a pillanatnyi szemben áll az örökkévalóval, a szenvedés könnyűvé válik, sőt a kicsi szenvedés eltörpül a mérhetetlenül hatalmas megszerzhető dicsőséggel szemben. Ésszel olvasva tudjuk, hogy ez itt erős és költői túlzás, de mindez természetes ha a kegyelem és a hála erő-örvényében vagyunk éppen. A fellelkesült ember éppen így érez és fogalmaz. Összemérhetetlen, amit itt oda kell adni és ki kell bírni azért, hogy az örökkévaló, tiszta, kegyelmi kapcsolat örökké a hitet elfogadó, Jézus Urat követő emberé legyen.

A 18. vers azt írja le, emberileg ez hogyan jöhet létre. A kegyelem és a hála mellé járul az új szemlélet. Az ige, amit itt a nézésre használ az Írás, az nem egy pillantás, vagy egy rövid aha-tudomásul vétel, hanem inkább alapos, hosszas szemlélődés és megállapítás, egy új szemlélet. Ezzel az új szemlélettel nézünk mindenre, ami körülvesz bennünket, ami az életünket jelenti. Hogyan lehet a láthatatlanokra nézni a láthatók helyett? Ha szó szerint akarjuk érteni, akkor abból csak üres bambulás lesz, olyan „úgy teszek, mintha látnék valamit”. Ha azonban a szemlélődő megfigyelőállásba kerülünk, akkor a fizikai események mögött a hitünk szemével felismerjük Isten valóságát. Hogy ott van mindenben, hogy gondot visel és megtart, hogy Krisztusban komolyan vesz minket, hogy terve van velünk, hogy értékkel és így tovább. Hittapasztalatainkra támaszkodva

nézhetjük a láthatatlan valóságot, ami mindig áthatja és felülírja a testi szemünkkel láthatót. Miért érdemes ezt a szemléletmódot elsajátítani és ezzel élni a mindennapokat? Azért, mert nem a csak a térben ad mélyebb betekintést és valós képet Isten teremtett és Krisztusban megkegyelmezett világról, a mi életterünkről, hanem mert időben is messzebb láthatunk. Minden, ami körülvesz, ideig – óráig létezik, átalakulás, elavulás, pusztulás, sőt eltűnés vár rá. Ha időben nézzük, ahol ma semmi nincs, ott lehet, hogy egy falu élte boldog, békés, mindennapi életét, ahol meg mai épületek és élet van, ott évezredekkel előtte, 8-18 méterrel mélyebben volt a járda, az út és a házak. Ha az örökkévalóságot szemléljük ezzel a látásmóddal, Isten ugyanott van és ugyanolyan, Jézus Krisztus tegnap és ma és mindörökké ugyanaz, a kegyelem, az szeretet, a gondoskodás, az igazságosság, az ítélet, mind-mind ugyanott vannak, ahol eddig. Nem tűnnek el és nem alakulnak át soha. A megváltás immár örök, hogy a gonosznak és a halálnak nincs végső hatalma fölöttünk, immár örök, hogy a hit, a remény és a szeretet megmarad, az örök, s hogy a szeretet a legnagyobb, szintén. Tehát a világot Teremtő, Megmentő és Megtartó Szentháromság, a Róla szóló tanítás és a benne való hit elérhetősége változhatatlan, mindenkié lehet, aki keresi és befogadja. Ennek az örök valóságnak egy megrendítő pillanata, használjuk a kezdő képet, amikor bedobták a követ a tóba, a Feltámadás reggelén annak bizonyossággá válása. A hullámok a mi lábainkhoz is elértek, néha ki-kicsapnak.

Ez lesz az a szemlélődési pont, ahonnan visszamenőleg meg tudjuk ítélni, hogy mi az érték és mi a kár, mi az örökkévalóságra és mi a múlandóságra ítélt az életünkben.